

faa at vide, hvem det er. Naar noget saadant sker som det, at en Hest under disse Omstændigheder slaar Rytteren af. . . (*Bluhme*: Ja saa kan man finde Rytteren) ja, men man kan ogsaa finde Hunden og derigennem Ejeren, og saa vil det ærede Medlem ved at granske Paragrafferne i Hundeloven af 12te April 1889 gøre den Erfaring, at der virkelig er ydet Samfundet en meget god Beskyttelse over for de Hunde, der ikke ere saa artige, som de burde være. — Den ærede Forslagsstiller fandt, at jeg tog denne Sag vel alvorlig og højtidelig; men jeg har jo blot tilladt mig at gøre opmærksom paa den ganske ligefremme Sandhed, at det er en betænkelig Sag for Lovgivningsmagten at ville bruge Beskatningsformen for at ramme formentlige Uvaner eller Fejl hos Befolkningen. Det er, mener jeg, galt, om man vil søge at forvandle Folk til ædruelige Mennesker gennem en Beskatning af Brændevin; men jeg tror ogsaa, det er forkert gennem Beskatning at ville tvinge Folk til at undlade at holde Hunde. For øvrigt vil jeg erindre den ærede Forslagsstiller om, at det, jeg har udtalt i Dag, ikke er andet, end hvad der blev udtalt fra flere Medlemmers Side, da vi i sin Tid forhandlede om Hundeloven; jeg vil særlig nævne to Medlemmer, som endnu have Sæde her i Folketinget, det ærede Medlem for Holbæk (Fogtmann) og Hjørring (Jungersen). De indtog den Gang et meget konsekvent Standpunkt, idet de bekæmpede fra først til sidst dette, at man vilde indføre en Skat paa Landboernes Husdyr. I og for sig var det det rigtige Standpunkt, men jeg mente, for at undgaa noget værre og faa en Lov, som dog var nogenlunde taalelig, at maatte acceptere en mindre Skat paa Hunde paa Landet. Men nu at gaa videre og paa Landboernes Hunde lægge de samme Afgifter, som svares i Kjøbenhavn eller i Købstæderne, det er, synes jeg, dog at gaa alt for vidt paa en principielt urigtig Vej. Den ærede Forslagsstiller bemærkede, at Landmændene i Odder vilde det jo selv. (*Afbrydelse af Bluhme*). Den ærede *Forslagsstiller* — det er jo ikke det ærede Medlem — bemærkede, at Landmændene i Odder selv ønskede at faa Skat paa Hundene. Jeg spørger nu den ærede Forslagsstiller: Er det de andragende Landmænd, der ønske deres egne Hunde beskattede? Er det ikke andres Hunde, de ønske Skat paa? (*Forslagsstilleren*: Deres egne Hunde!) Det er sikkerlig ikke derom, de andrage; det tror jeg ikke. Man kan være vis paa, at

det er andre, der skulle beskattes. Saadan er nu en Gang Menneskene, man kan ønske Skatter og Byrder lagte paa andre, men jeg mindes ikke, at vi nogen Sinde have modtaget Andragende fra Borgere om, at der maatte blive paalagt dem selv Skatter og Afgifter. Den ærede Forslagsstiller paaberaabte sig den kommunale Selvstyrelse. Ja, om den ere vi ganske enige, men den kommunale Selvstyrelse betyder jo ikke Ret til at paalægge Kommunens Beboere ny Skatter. Her er jo heller ikke Tale om at lægge en ny Afgift paa alle Kommunens Beboere, men her forlanges Adgang for Minister og Sogneraad til at lægge ny Afgifter paa enkelte Dele af Kommunen. — Mine Bemærkninger om Lovforslagets Form har den ærede Forslagsstiller, saa vidt jeg har hørt, ikke indladt sig nærmere paa, men jeg tillader mig at gentage, at det vil være nødvendigt at ændre Affattelsen, inden dette Forslag bliver til Lov, da man jo ikke ved, om det er de københavnske Regler eller Købstadreglerne, der skulle finde Anvendelse paa de omhandlede Landdistrikter.

Nielsen-Grøn: Den sidste Henstilling fra den ærede Taler skal jeg med Glæde tage til Følge. Det er Købstadreglerne, jeg har villet følge. Ellers er jeg ikke enig med det ærede Medlem. Jeg mener, at det virkelig ogsaa her er den kommunale Selvstyrelse, som det gælder om at hævde. Sogneraadet i Odder har søgt Justitsministeriet flere Gange — i hvert Tilfælde en à to Gange — om at faa Lov til at beskatte Hundene, men Justitsministeriet har svaret, som naturligt er, at det ingen Bemyndigelse har til at give en saadan Tilladelse. Det er denne Bemyndigelse, man søger her. Over for det ærede Medlem maa jeg sige, at det i Virkeligheden er en Beskyttelse for Landmændene, her søges. Mange af disse Hunde ere ingen Nytte til. Jeg tror heller ikke, de glæde ret mange Mennesker, men de gøre mange flere kede af Livet, idet de ødelægge saa meget deroppe omkring i Odder og paa Markerne, at alle Landmænd, ogsaa de, som bo uden for Byen Odder — nu holder jeg mig dertil — i Virkeligheden ikke kunne være tjente dermed, fordi det bliver en sand Plage, naar Hundene ødelægge Korn og Græs. Og hvem tilhøre de Hunde, som gøre dette? Det ærede Medlem siger, at man kan faa Erstatning for Skaden hos Hundenes Ejer, men det er ikke let at paapege, hvem